

беки въ една сѣла съ прочіи-те мѣртвецы, и въ това време той втори пѣтъ сживалъ и за скоро уздравалъ.

Въ Юліа 1832 година, Францускіятъ кавалеристъ въ Провена, заболалъ отъ холера-та, и занесанъ былъ въ болница-та, гдѣ-то и за скоро умралъ; и кога-то го спускали съ санджкатъ въ гроба, чѣли слабо пшкане, споредъ това санджкатъ отворили извадили отъ него мѣртвецатъ живъ, и го занесли пакъ въ болница-та.

Докторатъ Попевъ, въ Санкт-Петербургъ, роденъ въ Саратовска-та Губерніа (каза), разказва едно происшествіе, кое-то се е случило въ 1832 година, като была холера-та въ Саратовъ. На градски-те гробища се намирало тогава постолнно голамо число не заровани мѣртви тѣла, кои-то оставали тамъ въ санджцы-те доде да имъ доди редѣтъ да ги зароватъ. Въ една сѣтрина, въ 9 часа, кѣше тѣранъ, помеждѣ други-те санджцы, санджкатъ на тамкашныа терзіа, кой-то былъ умралъ отъ вечерь-та, отъ холера-та. Презъ нещъ-та въ два часа, примрѣаіятъ терзіа сживалъ, излазалъ отъ санджкатъ, и като се свилъ въ саванно-то си, отишелъ самси въ кѣща-та си. Той уздравалъ и Г. Попевъ го видѣлъ сетна, и отъ сѣщи-те уста на сживѣаіятъ чѣвалъ това случаване.

Прилично на това засвредно прижрзване се вижда и въ военно време (въ бойатъ), послѣ кѣне-то, кога-то угити-те и за зараване-то, мѣртвы-те выватъ толкова много, щото твждѣ е трѣдно да се свѣрне прилично внимаване на всакого по башка. Мнозина стары и опы-